

Ákikre angyalok vigyáztak

Guti Tünde

AKIKRE ANGYALOK VIGYÁZTAK

Gyerekkori történetek

GUTI TÜNDE

AKIKRE ANGYALOK VIGYÁZTAK

Gyerekkori történetek

A borítókép és az illusztrációk Guti Gergő munkái

2015. Budapest

Tartalom

Ajánlás	7.
Előszó	9.
Bevezetés	10.
1. Gyerekek az ablakban	11.
2. Élet a kastélyban	14.
3. Titkok a padláson	17.
4. Akikre angyalok vigyáztak	19.
5. A vaságy csapdája	23.
6. Árvíz a kukoricásban	26.
7. Emlékezetes szánkózás	31.
8. Mátyás király borospincéi	36.
9. A tölgyfa	39.
10. Csata	44.
11. A pöttyös pohár	48.
Befejező gondolatok	50.
LILIKE (édesanyám rövid élettörténete)	52.

„Mert Te vagy az én reménységem, ó Uram, Istenem, én bizodalmam, gyermekségemtől fogva!

Reád támaszkodom születésem óta, anyámnak méhéből Te vontál ki engem, rólad szól az én dicséretem szüntelen.”

Zsoltárok 71:5-6.

Ajánlás

Álljanak történeteim az emlékezés köveiként, hirdetve
Istenünk jóságát és hűségét!

Ajánlom elsősorban drága Édesanyámnak, aki töretlen hittel
és kifogyhatatlan szeretettel gondoskodott rólunk,

testvéreimnek: Abának, Estillának, Iringónak és Örkénynek,
velük rengeteg gyerekkori élmény köt össze,

férjemnek, fiaimnak és a tágabb rokonságnak,

barátoknak, ismerősöknek, hogy olvasmányaimon
felviduljanak, és bizalmuk erősödjön az Úrban!

Sok szeretettel!

Tünde

Előszó

Mindannyian céllal születünk e világra, és fontos, hogy minden ember megtalálja, betöltse ezt a célt.

Nem egyszerű feladat a gyerekkoromról írni, mert néha komoly nehézségek árnyékolták, mégis önfeledt boldogság is gazdagította.

Nem könnyű megtalálni a helyes egyensúlyt, megemlítve, de nem eltúlozva a gondokat, félelmeket, és nem valótlanul felnagyítva a kedves emlékeket sem.

Talán gyermekeink felnőtté válását szemlélve, és a családi találkozók évente visszatérő élménye során érlelődött meg bennem az a gondolat, hogy megosszam másokkal is egyedülálló történeteimet, melyeket leginkább azok érthetnek meg, akik családtagként, unokatestvérként vagy távolabbi rokonként részesei az életemnek.

Édesanyám 83. születésnapjára készültem el, fogadjátok szeretettel!

Bevezetés

Milliónyi érzés, milliónyi apró csoda, elhalványult vagy elevenen élő emlékkép színezi a múltat. Olyan a visszaemlékezés, mint az élénkpiros, meleg sárga, vagy már barnásra fakulva lehulló falevelek játékos ringatózása az őszi szélben...

1.

GYEREKEK AZ ABLAKBAN

Talán még meg sem születtem akkor, én is csak úgy hallottam ezt a történetet...

Három nagyobb testvérem is olyan kicsi volt még, hogy rácsos ágyban aludtak.

Azokban a percekben, amikor édesanyánk a boltba indulva, óvatosan becsukta az ajtót, meglehet, hogy már álom és ébrenlét között forgolódtak.

Anyukánk halkán lesurrant az ódon kastély falépcsőjén, hogy felpattanva kopottas, 28-as biciklijére, bevásároljon csöppsegeinek. Mert azok voltak még, szépen sorban egymás után érkezve abba a különös világba, ahol még nem kellett bölcsődébe, óvodába cibálni senkit a jó meleg ágyból korán reggel...

Tej, kenyér, néhány zöldségféle, és irány haza, tekerés felfelé a hosszan emelkedő Keserűfű utcán, aztán végre a léckapu és a kerti ösvény a házig. Kicsit kifulladásra, de megelégedetten ért haza édesanya. Kipirult arccal lépkedett, arcán lágy mosollyal, miközben felnézett a kincseit rejtő ismerős ablakokra.

A másodperc tört része alatt dermedt meg szemében a tűz, hervadt le szájáról a mosoly, és rettenet járta át minden porcikáját. A második emeleti ablak széles, de ócska, vékony lemezpárkányán ott bámészkodott két toporgó kislány. Az ő gyermekei, akiket békés nyugalomban hagyott otthon, hogy mire felébrednek, az asztalon legyen a reggeli, és készenlétben az ebédhez valók.

A veszélyt nem érző, ártatlan, álmos szemű kistestvérek ott szoroskodtak, egyikük igazgatta összeráncolódott és lecsúszott pizsamáját, nem is sejtve, hogy egy rémült szempár úgy szegeződik rájuk, mintha utoljára látná őket.

- Istenem! Most mit csináljak?! – villant át lelkében a fohász a villámgyorsan cikázó gondolatok között, és szegény szinte kővé váltan, zsibbadtan állt, bénító tehetetlenségét kétségbeesetten próbálta legyőzni, de nem tudta, mit tegyen.

Ha rájuk kiált, talán megijednek, és ahogy hirtelen mozdulattal felé fordulnak, kész a tragédia. De ha nem szól, a szeme láttára sétálnak le a mélybe..., ráadásul a lemez is kiszakadhat az ősrégi falból...

Nem is volt ideje felfogni, hogy Isten az egeken száguldott a segítségére...

Úgy döntött, hogy nem hangoskodik. Amilyen gyorsan csak tudott, rohant a kavicsos úton, szinte repült felfele a széles deszkalépcsőkön, hogy nyugalmat színlelve becsalogassa a kicsiket a biztonságos szobába...

Micsoda lélekjelenlét kellett az ösztönösen háborgó, fojtó pánik legyőzéséhez, és micsoda megkönnyebbülés volt magához ölelni, szívéhez szorítani a csodálkozó tekintetű apróságokat!

Mennyi veszélyes helyzet, betegség, napi gond hagyta ott a nyomát kedves arcán... Tudnék még izgalmas történeteket mesélni...

Mert bizony, izgalmas idők voltak... Tele könnyel és kacagással, fölöttünk Isten oltalmával.

2.

ÉLET A KASTÉLYBAN

A térképen talán nehezen találod meg, nem olvastál róla a hírekben, nem éltek itt sztárok.

Érdligeten gyerekeskedtem, a Kopasz-hegy lábainál. Fenyvesét, hófehér szikláit, árvalányhajas rétjeit sokszor bebarangoltam kalandvágó testvéreimmal.

Az otthonunk egy igazán romantikus, tornyos kastélyban volt, külső falait zöld repkény levelei és indái szőtték be, amiből kiemelkedett a régi, kerek grófi címer fehér domborműve.

Komor hangulatú lépcsőházunkban gondosan kifaragott, karcsú, sötétbarna oszlopok szegélyezték a széles, ódon falépcsőt, ami enyhe ívekkel kanyarodott felfelé. Finoman megmunkált és simára csiszolt, igényes korlátjára hasalva gyakran csúsztunk le hancúrozva, de egy kicsit féltünk is, nehogy az alattunk lakó morcos öregúr észrevegyen.

Néha denevérek cikáztak a fejünk felett a toronyban.

- Jaj, csak hajunkba ne kapaszkodjon! – kiabáltuk, féltve hosszú copfjainkat, máskor meg a csúf, gyapjas, pávaszemes lepke elől menekültünk.

Ilyen házat manapság már csak filmekben lehet látni, ha a rendező érzékeltetni akarja a régmúlt árnyait. Igazi legenda. Ábrándozó fantáziám meglelevenedésének pontosan megfelelt, nem volt nehéz különböző történeteket kitalálni, majd félrevonulva eljátszani az udvar sűrű rengetegében.

Néha valósággal kizökkentett ebből a már-már varázslatos világból az a hívogató, ami a balkonunkról hangzott fel néhány szelet zsíros kenyér kíséretében:

- Aba, Estilla, Iringó, Tünde! Gyertek uzsonnázni!

- Igen! Megyünk! – rikkantottuk, majd boldogan rohantunk a tágas kert valamelyik sarkából, maszatos ujjainkkal önfeledten kibontottuk és maradéktalanul befaltuk a másodikról a kezünkbe ledobott egyszerű ennivalót.

Mi laktunk a kastély legfelső szintjén. Ha lábujjhegyre ágaskodtunk, a padlástér kicsi ablakából a tököli repülőtérig is elláttunk, sőt tiszta időben Érd-Ófalu meredek löszfala is kirajzolódott. Apai kísérettel oda is elgyalogoltunk, amikor a nagy árvíz volt...

Az ízlésesen kialakított, gyümölcsfákkal, fehér nyárral és erdei fenyővel beültetett, számunkra hatalmasnak tűnő birtokon soha nem unatkoztunk.

Bujkáltunk a mogyoróbokrok alkotta sövénykerítés alatt (rémüldözve a keresztespókok hálójától), ugráltunk a dekoratív, fehér és rózsaszín kőlépcsőkön, megmásztuk a több száz éves, töredezett kérgű, vén tölgyfát, aminek az egyik, réges-rég lefűrészelt, odvas törzsébe könnyen belefértünk, máskor meg kergetőztünk az örökzöld bukszus körül, sőt akár falmászást is gyakorolhattunk a két méter magas, fehér kövekkel kirakott és megtámasztott teraszos részen.

Találkoztunk tenyérenyi varanggyal (ijesztgetésben bőven volt részünk), szuszogó sünit vittünk fel az előszobába, ahol napokig etettük. Apró ebihalakat is megfigyelhettünk az udvari kődézsában, hogyan fejlődnek békává. Az ismeretszerzés öröme és a felfedezési vágy együtt nőtt bennünk, az erre megfelelő környezet adott volt.

A napi közös játék, kirándulás során megedződve, nyáron, a patakparton barnára sülve, télen a szánkózásban összefagyva, tavasszal ibolyát szedve, ősszel a fenyvest és az elhagyatott kőfejtő bunkereit járva, olykor indiánnak képzelve magunkat szerettünk bele a természetbe, és még most, felnőttként is szívesen túrázunk együtt, belső szenvedéllyel meghódítva újra és újra a már jól ismert hazai hegyeket.

Talán szülői örökség is egyben, génjeinkben hordozzuk a hegyvidék iránti vonzalmat... Édesapánk rendszeresen bejárta Erdélyben a Havasokat...

3.

TITKOK A PADLÁSON

Még most is elevenen él bennem az a szívét remegtető izgatottság, ami a torkomban dobogott, ahogy a széles, fekete létrán felmászva, erősen megnyomva kinyitottam fejem felett a vastag, nehéz padlásajtót. Nyikorgó hangja mintha a múltba repített volna...

Jellegzetes dohos szag csapta meg az orromat, ahogy várakozás teli pillantással szétnéztem a lomok között. Titokzatosság lengedezte körül a régi deszkákat, dobozokat, és gyerekfejjel mindegyikről azt hittem, hogy biztos valami érdekes dolog lapul benne. Estilla ugyanúgy érzett, mint én, így gyakran lopakodtunk fel csendben kincseket keresni. Indiánregényeken nőttünk fel, és vonzott a rejtélyes ismeretlen...

Minden rongydarab, cserép vagy régi játék egy-egy mesét szült a fantáziánkban. Az ócska textil, hercegnői selyemnek tűnt, a csorba porcelán értékes vitrindísznek, és egyre jobban felcsigázta kutatási kedvünket.

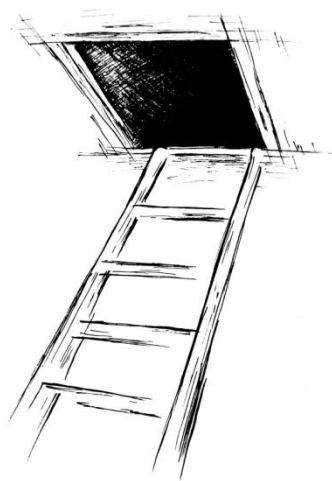
- Ah, ezt nézd meg! – kerekedett ki a szemem egy különleges darabra.
- Hú, de jól néz ki! – jött a suttogó válasz, hasonló tekintettel.

A poros félhomályt a kicsi padlásablakon beszűrődő fény tette még sejtelmesebbé. Talán nem is az volt a fontos, hogy mit találunk, hanem inkább a keresgélés lázas izgalma, szüleink, nagyszüleink gyerekkorára utaló tárgyak látványának az áhítata borzolta fel gondolatainkat, és egy letűnt, háborús korba lépett át velünk képzeletvilágunkban...

Ma már csak mosolygunk rajta, milyenek voltunk. A modern, lakótelepi lakásoknak nincs padlója, ahova titkokat lehetne rejteni. Gyerekeink nem kutathatnak elsárgult dobozokban, nem kapaszkodhatnak szűk létrákon, nem botladozhatnak egérrágta zsákok közt, darazsaktól riogatva, nem hasonlíthatják össze saját kezükkel tapintva a régi időket a jelennel.

A miénk az egy igazán mesebeli világ volt...

Bár azt is mondják a tapasztalt öregek, hogy a múlt megszépül...

4.

AKIKRE ANGYALOK VIGYÁZTAK

Akkor még nem gondoltam arra, hogy Istennek különös gondja van a gyerekekre, amikor rendszeresen bebarangoltuk vadregényes lakókörnyezetünket.

Nem volt mobiltelefonunk, számítógépünk, mégse unatkoztunk soha. A Kopasz-hegy számtalan titkot kínált, és mi nagy izgalommal igyekeztünk felfedezni ezeket.

Istenben hittem, de nem foglalkoztam védelmének a gondolatával sem a vén tölgyfa vastag ágain, sem a sötét, szűk barlang mélyén, ahol az első méterek után csak kúszva fértünk el, hogy eljussunk az egykor beomlott, tágas teremig. Kalandvágytól vezérelve, suttogva tapogattuk végig a keskeny járat nyirkos sziklafalát, beljebb pedig már térdeinkkel súroltuk a poros, málló kőzetet. Fantáziánk legvadabb történetei fűtötték lelkesedésünket.

- Lehet, hogy ősemberek laktak itt... - vetette fel valamelyikünk.
- Szerintem katonai búvóhelynek használták... - okoskodott az egyik iskolás.
- Mi van, ha egész messzire vezet a barlang? És ha ránk omlik? – toldotta meg félénken a legfiatalabb.

Legyőzve az ébredező szorongást, csoportosan merészkedtünk be a föld gyomrába, amit évekkel később szigorúan lezártak az újabb omlások miatt...

Nem nyomasztott semmilyen igazi veszélyérzet azokon az ősi történelmi falakon üldögélve sem, amit a monda szerint még Mátyás király építtetett vadászkutyák tartására, sőt a közeli hegy diósvégy oldalába vájt homokbánya szélén is pompásan eljátszottunk, leugrálna a mélybe, bokáig bele a puhán süppedő homokba...

Olyan helyeken hancúroztam gond nélkül, életvidám testvéreimmel, amikre ha most visszagondolok... összeszorul a szívem. Ma már tudom, hogy Istennek terve volt velünk, és a védelmünkre kirendelt angyalok, akik szolgáló lények, ott őrködtek mellettünk, felettünk, nehogy komolyabb baj érjen minket.

Drága édesanyánk szívesen engedett el játszani, csak ennyit kért:

- Tűzzétek ki a zászlót az első vagy a második sziklánál!
Akkor látom, hogy ott vagytok!

Ezt a konyhánk nagy ablakából bármikor ellenőrizhette. Ott lengedezett az otthon készített zászlónk, amit egy út közben tört husángra erősítettünk, ő pedig végezte munkáját hét tagú családukra. (Akkoriban született meg kisöcsénk.)

Máskor pedig a Kutjavárról, vagy annak magas, kő zászlótartójáról integettünk haza, hogy mind megvagyunk. Ha tudta volna, mikbe keveredtünk, talán soha többet nem engedett volna olyan messzire.

De mi szerettük az izgalmas játékokat a szabadban! Főleg a tágas, szemközti völgyben épült, de az évek során lepusztult romházban bújócskáztunk kedvünkre. Hiányos csigalépcsőin hányszor nyargaltunk hangoskodva, kergetőzve!

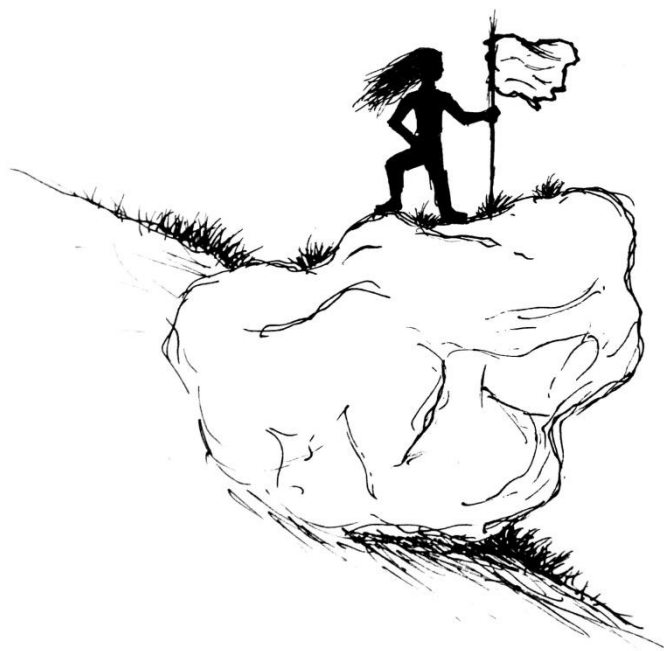
Ha nagyobbacska testvéreim iskolában voltak, elfoglaltam magam zegzugos udvarunkon. Terebélyes diófáinkat egyedül is megmásztam, nyaranta fürödtem a közeli patakban, pipacsbimbókból bontogatott „királylányoknak” kastélyt rendeztem be ujjnyi hosszúra tördelt és felsorakoztatott, vékony gallyakból, de előfordult, hogy a szomszéd kislánnyal hajkurásztuk ki a kiscsibéket a sűrűn, buján elterülő, térdig is érő vadszőlősből.

Néha óriáshangyákat tanulmányoztam, hideg vízzel kiöntve őket a korhadt mandulafa tátongó odvából. Vastag potrohukkal, szögletes fejükkel kész hadsereggént vonultak precízen felkötözött szőlőlugasunk tövében. 10 mm-es volt legtöbbje. Azóta, ha jól emlékszem, csak Mátrafüreden láttam ekkora hangyákat.

Rengeteg olyan esetre emlékszem vissza, amiről joggal kérdezhetné bárki:

- Mi lett volna, ha...? Ha... ránk szakad a barlang, ha beomlik a homokbánya laza oldala, maga alá temetve minket? Ha beleesünk a távoli, mocsaras tóba? Vajon hol kerestek volna?

De Isten tudott rólunk, szemmel tartott, és szeretete már akkor körülölelt határtalan gondoskodásával.

A VASÁGY CSAPDÁJA

- Egy, kettő, hááááááááááárom! – kiabáltuk, ahogy a torkunkon kifért.

- Menj már arrébb! – rikoltotta egyikünk.

Aztán ... zsupsz!

Ha lassított felvételen visszanezénénk, érdekes pillanatképeket láthatnánk. Előbb a kipirult, huncut szemű arcocskák, aztán a rémület dermedt sápadtsága. Mert mi is történt a zsupsz után?

Legkisebbként szélre kerültem, és négy éves fejjel még az izgalmak ellenére is kapaszkodót kerestem a toronyállásba magasodott matracon. Vesztemre, pont annál a vasdarabnál fogtam meg a villámgyorsan lehuppanó ágyszélét, ahol az, vízszintesbe érkezéskor pontosan összeilleszkedik a másik végével. Azaz, illeszkedett volna, mert közte maradt valami...

Hangos sikoltásomra hirtelen csend lett, és a vér láttán bepánikolt testvéreim azt hitték, hogy az éles fémek találkozása levágta az ujjamat. Nem tudom, hogy elájultam-e, mert ezután mintha elszakadt volna a film. Valószínű, hogy a bátyám tért észhez először, és szaladt szólani az alattunk lakó házaspárnak, akik jöttek is nyomban, felkaptak, és rohantak velem a buszhoz – ami nagyon messze volt -, majd valamelyik sebészeten ellátott egy orvos.

Szép babát rajzoltak a kötéseimre, hogy megvigasztalódjak. Este, a rácsos ágyamban egy ideig még nézegettem mosolygós száját...

Szegény anyukámnak lehet, hogy jobban fájt, mint nekem, ami történt, főleg azért, amiért nem lehetett velem a kritikus percekben... (De esti gimnáziumba járt akkoriban, érettségire készült, és kénytelen volt néha otthon hagyni minket.

Ugyanis amikor a debreceni Bethániában megtért, és meggyőződéses Krisztus követése nyilvánvalóvá vált, azonnali hatállyal kitiltották minden középiskolából.)

Dicsőség Istennek, hogy nem történt tragédia meggondolatlan viháncolásunk közben!

Ha nem is túl gyorsan, de összeforradt a sebem, és a hegehupás heg sem akadályoz abban, hogy gitárommal háladalokat kísérjek!

6.

ÁRVÍZ A KUKORICÁSBAN

Elég kicsi voltam még ahhoz, hogy ne épp az iskolában üljek, és elég nagy, hogy megmaradjon emlékeimben ez a nem mindennapi történet.

Senki sem tudja talán, mi a teljes igazság. Emberi felelőtlenségek sorozata, vagy egyszerűen a hegy lábánál élők sajátos helyzete. Az tény, hogy felhőszakadás idején a lefelé zubogó víz utat tör magának, és ezt-azt magával sodorva, hordalékával mélyíti, szélesíti medrét. Kitűnő lehetőség adódik ennek a folyamatnak a megfigyelésére a Pilisben is.

Az a hír is járta, hogy Törökbálinton a túlzottan megemelkedett vízszint miatt megnyitották a tó zsilipeit.

Így a Hosszúréti-horgásztó leengedett tartalma nem a helyi lakosságot, hanem a távolabbiakat sújtotta.

A környékbeliek megelégtelve ezt a kiszolgáltatottságot, hosszú elvezető árkokat ástak, amiket benőtt a fű. Közepes csapadékmennyiségnél ezek jó szolgálatot tettek, viszont a kiadósabb, tartósabb esőzésnél még a partjukon telepített bokrok sem állíthatták meg a lenyomuló hullámokat.

Csak egyetlen igazán komoly esetre emlékszem, de állítólag korábban előfordult több is, amikor nemcsak megteltek a kertek alján húzódó árkok, hanem kiöntöttek, és az áradat végig hömpölygött a lejtős utakon.

Természetesen nem méteres mélységre kell gondolni, de így is sok kárt tett a veteményesekben és virágágásokban. Talán még a kisebb melléképületek falai is megrongálódtak.

A miénkkel szomszédos telek egy jókora kukoricás volt. Azon a bizonyos napon térdig vízben állt az egész, ami bizony elég félelmetes látványt nyújtott 2. emeleti balkonunkról. Rohant, kavargott a zavaros áradat, sártenger borította az egész kukoricaföldet, és az utcán keresztülzúdulva beömlött a Forrásgödörbe.

Mivel a gyerekek általában kedvelik a nem mindennapi, izgalmas eseményeket, az én fantáziámat is felcsigázta, vonzotta a szokatlan helyzetkép. Még mozdulatlanul és kitágult szemmel bámulva, nagyot kiáltottam:

- Édesanya! Mekkora víz van a kukoricásban!!! – Eszembe sem jutott, hogy ő már előbb láthatta, mint én.

- Lemehetek megnézni? – kérdeztem izgatottan, reménykedve a biztos igenben.

- Persze, menj csak! – válaszolt anyukám szelíden, és nagy türelemmel még arra sem volt időm, hogy elcsodálkozzam nyugalmán. Ő meg sem ijedt? Őt nem is érdekli?

Már szaladtam is, hogy nagy kíváncsiságomban testközelről tapasztaljam a kínálkozó élményt. Érthetetlen volt számomra, bár kissé humoros is, hogyan történhetett ez PONT a mi békés, nyugodt lakóhelyünkön...

Furcsa volt, hogy magányosan szemlélem a kavicsos, gizgazos csatakat, nem jönnek oda méltatlankodó felnőttek, hogy kiokoskodjanak valamit... De így, utólag már tudom, hogy nekik nem ez volt az első ilyen kellemetlenség, és egyébként is a legtöbben épp a munkahelyükön tartózkodtak akkor.

Jó idő volt, ezért szándálommal a kezemben, mezítláb gázoltam az iszapos vízbe, és nem tudtam betelni a valószerűtlen látvánnyal.

- Aztaaa, hú, fantasztikus! – száguldoztak a gondolataim... Mulatságos is volt, ám szorongtam, mert úgy tűnt, mintha nem lenne vége az elszabadult áradatnak. Elképzelni sem tudom, mi történt volna, ha az út túloldalán elterülő, széles völgy nem fogadja be azt az óriási mennyiségű vizet...

Csak folyt, csobogott, lehetett gond és felelősségre vonás nélkül dagonyázni, lábat áztatni, és ámulattal gyönyörködni a mindenfelé ártérre változott környékben. Gyerekfejjel leginkább a természet lenyűgöző ereje váltott ki belőlem csodálatot, és persze nem is várta el senki sem, hogy 5-6 évesen az elmosott, letarolt, tönkretett kertekért aggódjam...

Évekkel később betonárkokkal szegélyezték az utakat, és hasonló időjárás esetén azokban törtetett a víz...

Máig sem tudom, hol gyűjthették össze, vagy hova vezették el... Talán a Duna utca szélén csobogott le a Dunáig?

Ennél izgalmasabb és félelmetesebb már csak az 1973-74. körül lezajlott földrengés volt. Nem volt túl erős, de a szüleim elmondták, hogy hajnalban elmozdultak a falon a képek, és kilengett a csillár. Ez csak előrengés lehetett, de a korán kelők érzékelték.

Dél előtt pedig, amikor az iskolában ültünk, olyan irtózatossá, mély, mohogó, semmihez sem hasonlítható moraj tört fel a föld alól, hogy beleremegtek az osztályterem nagy ablakai. Tanárnőnk halászápadtan ült az asztalnál, mi is síri csendben néztünk kifelé 1-2 percig, s mozdulatlanul vártuk az ismeretlen elkerülhetetlent...

Hála Istennek, csak három és feles erősségű lehetett (az epicentrumban is maximum 4-es) ez a földrengés, de az az öblös, morajló hang és az ijedtség kitörölhetetlen nyomokat hagyott bennünk...

7.

EMLÉKEZETES SZÁNKÓZÁS

Micsoda tél volt akkoriban, és micsoda hó! A lábujjaink elgémberedtek a fagytól, eleinte még fájtak, de később már nem éreztük, mert a szánkózás öröme elfeledtette a kellemetlenséget.

Megunthatatlan volt lesuhanni a lejtőn, majd visszagyalogolni a kaptatón! Rózsásra pirosodott arcunkról nem halványult el az örökös mosolygás, amikor kitértünk egy-egy lefelé száguldó szán elől.

A Bajuszfű utca volt a megszokott helyünk, de néha elmerészkedtünk a Kutyavár hosszabb, meredekebb, igazi profiknak való pályájára is. Ott voltak ám az ugratók!

(A hepehupás, gyökeres és viharvert domboldal, ahol ösvényt koptattunk az évek során, nyáron szerintem kihívást jelentett a legvagányabb biciklisnek is!)

Tehát kihagyhatatlan volt a Kutyavár jeges-havasra letaposott, síkos területe. Nincs is jobb szórakozás, egészségesebb időtöltés gyerekeknek télen, mint abban versenyezni, kinek fényesebb már szánkótalpán a fém.

Volt ám sikítás, amikor megdobott az ugrató! Csak úgy repültünk, s a szívünk a torkunkban dobogott! Senki nem bánta, ha lejjebb felborult, hó volt mindenhol, és felszabadult vidámság. A koradélutáni sötétedés jelezte, hogy ideje hazamenni.

Karácsony szenteste alkonyodott ránk, ami sietősebbé tette az iramot: mi, kisebbek a várakozás örömétől fűtve iparkodtunk, hogy jók legyünk még az ünnep előtti órákban is.

Jó kis gyalogolás volt a házunkig, addigra már elcsendesedtünk, elfáradtunk.

Akkoriban ásták ki az út mentén, az ivóvíz vezetéknek az árkot, és bizony elég felelőtlenül, de ott hagyták betemetetlen. Estilla, aki kész ötletgazda volt, kitalált egy jónak tűnő játékot. Eltervezte, hogy nélkülünk is megcsinálja, hiszen mi már talán fagyos lábainkat melegítettük a vaskályha oldalánál...

Már csak az öt év körüli Józsika volt vele.

- Figyelj, csak, Józsika! Segíts nekem egy kicsit! – szólt neki.
- Jó! – válaszolt a kisfiú érdeklődve.
- Odatolom a szánkót az árok fölé, én átcsúszok rajta, mint egy hídon. Utána húzd át a szánkómat! Rendben?

- Rendben! – mondta Jóska, aki egészen lázba jött a nem mindennapi gondolatra. (Egyébként sem nagyon kérték meg ilyesmire, hiszen egyedüli gyerek volt.)

Tehát az én kalandvagyó nővérem elkészült a „híddal”, és szép lassan, óvatosan kapaszkodva elindult rajta a túloldalra...

Igen ám, de az izgatottság és a koncentráció hevében kis barátunk türelmetlen volt, és nem győzte kivárni, amíg átér. Senki sem tudja, miért (lehet, hogy jó heccnek szánta), de megrántotta az eljegesedett kötelet, a szánkó pedig abban a pillanatban függőlegesen esett a mélybe. Estilla a másodperc tört része alatt zuhant rá, fennakadva szájával az egyik szánkólécen. A hirtelen mozdulattól és saját testének súlya alatt függve, berepedt a szájzug, és ahogy tehetetlenül lógott, szakadtak tovább a szövetek az arca felé...

- Húzzál ki! – szólt a fájdalomtól siránkozó hangon, de a kisgyerek úgy megijedt, látva a történeteket, hogy elszaladt, és ott hagyta a vérző kislányt.

Ahogy ott toporgott, a hó már piros volt körülötte... Nagyobbacska fiúk szedték ki végül, akik látva véres arcát, legalább húzták a szánkót. De egyszer sem ajánlották fel, hogy üljön rá, ő csak ballagott utánuk szégyenkezve, és a fájdalomtól elgyötörten...

Otthon már díszítésre készen várt a felállított fa, meghitt fenyőillat töltötte be a lakást. Egyszer csak nyílt az ajtó, és a nővérem lépett be a nagyszobába lehajtott fejjel, gyengén, esendően.

Csak arra emlékszem, hogy tele volt a szája vérrel, és azonnal tudtam, hogy nagy a baj. Ijedtség, kapkodás, édesanyánk bekötözgette sérült arcát, és már rohantak is a buszhoz, hogy elsősegélyt nyújtsanak az akkor ügyeletes Baleseti Kórházban. (Érdligetről Budapestre kb. 25 perc volt a menetidő! Előtte pedig a Kopasz-hegy lábától hosszú gyaloglás a buszig.)

Szomorú szentesténk volt. Nem boldog öröm, hanem hallgatag aggodalom töltötte be a lelkünket. Nem emlékszem sem éneklésre, sem ajándékozásra, csak arra a szívszorító érzésre, ahogy a testvéremet láttam... Édesapánk megvacsoráztatott minket, és hamar ágyba kerültünk.

Estinek az elsősegélynyújtó helyen összevarrták a száját és az arcát. Isteni csoda, hogy nem történt komolyabb baleset! Nem törtek ki a fogai, nem sérült az egész arca, nem ütötte ki a szemét a lécs. A nyoma csupán egy aprócska forradás maradt. Azonban ez is, mint sok más élethelyzet bizonyítja, hogy Isten őrző szeretete mindvégig ott volt vele és mindnyájunkkal.

Az ördög hányszor akarta tönkre tenni a családunkat, elkeseríteni a szüleinket!

De a problémák, gondok sem igazolják azt a téves felfogást, hogy nem tanácsos több gyermeket vállalni! Mind az öten felnőttünk, és Istennek hála, tanúsíthatjuk, amit a Bibliában olvasunk:

„Sok baja van az igaznak, de valamennyiből kimentí az Úr.”

Zsoltárok 34:20.

8.

MÁTYÁS KIRÁLY BOROSPINCÉI

Elmúlt az élménydús tél, egykettőre felszáradt a latyak, s mindent átható, üde földszag terjengett. Szorgos gazdák ástak, gereblyéztek, és szemtanúi lehettünk a lépcsőház plafonja alá, a felső sarokba tapasztott fészekben fejlődő fecskefiókák etetésének. Füstifecskék laktak nálunk. Virultak a tavaszi virágok, elfelejtettünk sapkát, sálát, szánkót, és rohantunk, hogy teleszívjuk tüdönket friss levegővel. Ahogy a természet, lüktető életerővel telítődött, úgy sodort magával minket is ez az áramlat, így megunhatatlanul jártuk a fenyvest és a jól ismert hegyi ösvényeket...

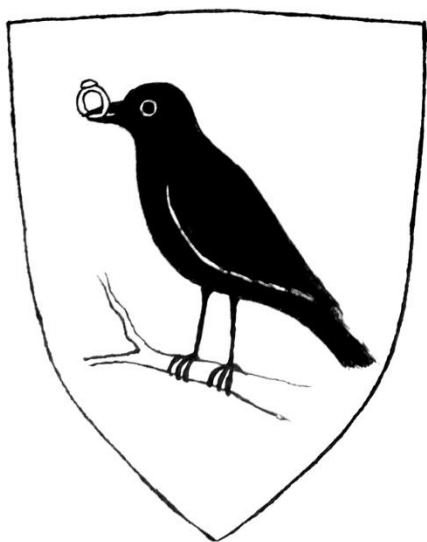
Telt-múlt az idő, már elvirágzott az akác is, kirajzottak a májusi cserebogarak, és mi mindig megtaláltuk a kedvtelésünknek legmegfelelőbb helyszíneket. Nem tudom, mi a valóság, de állítólag a Ligetszépe úton található omladékos falrendszer, ami egy mélyedésben fekvő, egykori tágas belső udvart vett körül, Mátyás király borospincéinek adott helyet.

- Képzeljétek, a talpunk alatt porlanak Hunyadi Mátyás szolgálainak a lábnyomai! - emlegettünk ehhez hasonlókat, és gondolatainkban megelevenedett a középkori magyar történelem. Fantáziánk nem ismert határokat. De miért ne hittük volna el, hogy a kissé Aquincumra emlékeztető, fűvel, mohával benőtt kövek valóban egy uralkodói borospince alkotóelemei voltak? Ha a Kutyavár a királyi vadászkutyák tenyésztőhelye volt, miért ne lehetett volna borgazdaság is ezen a kedvező fekvésű településen?

- Kapjon el, aki tud! - rikkantotta el magát hirtelen valamelyikünk, és már futott is, mi meg utána. Szívdobogva loholtunk a kőfalakon vagy annak tövében, átbujkáltunk a romos kőkapuk alatt, s közben kinek-kinek más volt az elképzelése a gondolatbeli szereposztásról. Természetesen volt köztünk királylány és herceg, vitéz, lovag és ki tudja, még milyen nemzeti cím. Talán még a török janicsárokat is felfedezni véltük valahol a látóhatáron...

Visszaemlékezésem esetleg unalmasnak tűnhet a mai, modern forgatagban, de az biztos, hogy egészségesebb volt, és jellemformálódás terén nagyobb szolgálatot tett ez a fajta közösségi játék a szabadban, mint a mai gyerekek internet előtt görnyedő virtuális világa.

Próbáljunk meg valamit átmenteni emlékeinkből a következő generációknak, hogy kedvük támadjon végigjárni gyerekkorunk ösvényeit, segítve őket, hogy elszakadjanak a kóros, betondzsungelbe beszűkülés és elmagányosodás egyre sötétebb árnyától!

9.

A TÖLGYFA

Ó, hát a vén tölgyfát nem lehet kihagyni! A környék egyik meghatározó látványa volt, nekünk, gyerekeknek pedig kiemelkedő jelentőségű helyszín a mindennapokban.

Ki tudja, talán a Nyuszi Pista kalandjai című diafilm is besegített abban, hogy ennyire kedveltük. Ugyanis Nyuszi Pistát és társait nem untuk meg soha. Rendszeresen levetítettük, és felváltva olvastuk a történetet, amit már szinte kívülről is tudtunk.

Hányszor hintáztak a pajkos, erdei állat-lurkók a jóságos Tölgy néni fáradhatatlan karjaiban! Aztán, amikor derékfájós lett szegény, Harkály doktor megszabadította egy csúf, vastag lárvától, ami belülről rágtá. (Nyuszi Pistáék izgalmas kalandjainak érdekes utána járnotok!!! ☺)

Tehát a mi tölgyfánk igencsak nagy köztisztéletet élvezett köreinkben. Úgy tudtuk, hogy akár 400 éves is lehet, ami valószínűnek tűnt, mert egymás kezét megfogva is négyen-öten értük csak át irdatlan vaskos törzsét, aminek ikertestvérét már nagyon régen levágták.

A seb helyén, sötéten tátongó, mély üreg kínált búvóhelyet, ha bújócskáztunk. A kedvünk csak akkor illant el, amikor jól megtermett hangyák költöztek bele, kiszorítva minket. Ha ott nyüzsögtek, nem szívesen kuporodtunk közējük...

Kedves, öreg tölgyünk akadálytalanul nőtt az ég felé, életerősen terebélyesedve, így az alsóbb, vastagabb ágak kitűnő lehetőséget biztosítottak a játékra, vagy elmélkedésre a csendes magányban.

Nem volt szükségünk konditeremre, mert testünk súlyának folyamatos megtartása jó erőnlétet fejlesztett ki. Kitartó ágaskodás és egy lendületes ugrás után, a lehajló ágakat megragadva, csimpaszkodva húztuk fel magunkat, de a koruknál fogva alacsonyabbak a repedezett, erős kéregdarabokat megmarkolva másztak fel a kb. 3 méter magasba.

Egy másik, méretes ág átnyúlt az út szélén kifeszített villanyvezeték fölé. Nem volt veszélytelen akció, amikor testvéreim és talán egyik unokabátyám is, addig-addig ágaskodtak, feljebb és feljebb jutva, hogy lábujjaik alig érezték alul a biztos támaszt, kinyújtott karjaikban pedig már remegtek feszült, erőlködő izmaik, de mégis másztak, kapaszkodtak, végül kúsztak (Mert ez micsoda kaland!), míg a járókelők fölé nem kerültek. Persze, a visszamászás nem foglalkoztatta még őket...

Pihenésként, üldögéltek szép sorjában, mint a verebek a dróton, izgalomban és merészen, vagánykodva, ám a befészkelte helyen már óvatosabb mozdulatokkal. De még a sűrű, zöld lomb között is észrevették őket a szigorú felnőttek, meghallva kacarászásukat. Szigorúan meg is fenyegették őket:

- Na, megálljatok csak! Majd megmondom apátoknak, mit csináltok! Azonnal másszatok le onnan! Hogy képzelték ilyesmit?!

Megtalálni a helyes irányt, nyilván már nehezebb volt és sokkal lassabban ment, de tartva az apai felelősségre vonástól, valahogy lekecmeregtek.

Azt nem tudom, hogy a későbbiekre nézve mennyire hatott ez a figyelmeztetés, de még sok évvel később is hajmeresztő visszagondolni, mi történt volna, ha leesik valamelyikük, vagy netán – és ez a rosszabb – véletlenül hozzáérnek a borzalmas erősségű villanyvezetékhez, ami az egész környéket ellátta energiával.

No, de történtek kisebb balesetek is a fák körül... A lassanként felcseperedő Örkény is megtanulta a leckét.

Úgy, ahogy a nagyobbak, lelógatta magát a diófa legalsó, gerendaszerű ágáról. De jó játék volt fejfelé hintáztatni magát!

Igen ám, de ő még akkor kicsi és tapasztalatlan volt, mi pedig biztos az iskolában ültünk azokban a percekben. Kiabált ijedten, amikor már fogytán volt az ereje és a bátorsága:

- Anyukaaaaaaa!!! Segííííts! Nem tudok leszállni!

Anyukánk pedig, látva fentről a tragikomikus helyzetet, visszakiáltott:

- Tarts ki, megyek!

Így Öri komolyabb sérülés nélkül megúszta. De Iringónak évekkorábban, hasonló helyzetben, eltört a kulcscsontja. Csodával határos módon viszont, sosem ficamodott ki a bokánk, amikor távolugrást gyakoroltunk a fehér lépcső hét foka felett...

Vallom, hogy különleges, sőt inkább csodálatos védelem alatt éltünk.

Hadd idézzem élő bizonyágként Isten Igéjét:

„Meglássátok, hogy eme kicsinyek közül egyet is meg ne utáljatok, mert mondom néktek, hogy az ő angyalaik a mennyekben mindenkor látják az én mennyei Atyám arcát.”

Máté 18:10.

10.

„CSATA”

Az akác- és jázminillatot már rég felváltotta a réten viruló vadvirágok édeskés-kesernyés lehelete, és a learatott búza helyén bokáig érő, szúrós tarló éktelenkedett. Itt-ott megbújt még egy-egy pipacs vagy búzavirág, de az árokszél már a mezei katángoktól kéklott, és a szorgalmas asszonyok kertjében színpompás dáliaák kecsegtették magukat.

Csiviteltek a magasban köröző fecskék, ám esténként, alkonyatkor, egyre többen gyülekeztek össze a villanydróton, hogy közösen készüljenek fel hosszú vándorútjukra...

Verőfényes nap virradt ránk. Odalopakodtak hozzánk a kora reggeli illatok. Mennyire más volt ez a harmónia, az otthon megszokotthoz képest! Mindkettő másért kedves. A falusi emberek állatokat tartanak. Nemcsak kutyát, macskát, libát, kacsát, hanem disznót, sőt tehenet is. Ez természetes. Így aztán, a velük való munka és együttélés során, már szinte elválaszthatatlan az illat kavalkád.

- Kukurikúúú! – nyújtotta el hosszan ébresztőjét

egyik udvarban a kakas. S ugyanígy válaszoltak rá a szomszédból, amit a népes baromficsalád cifrázott a kiszórt kukorica és ölnyi zöld láttán...

Tiszta, meszelt falú szobában aludtunk, s emlékszem még a vaskos, illatos dunyha puhaságára...

* * *

Legrégebbi emlékem az évente megtartott **családi találkozókról** (csata) az, hogy Asztalos Zoli bácsi oldalkocsis motorjában ülök. Ő furikázott hozzájuk, mert legkisebbként már majdnem elaludtam a késő estébe nyúló, hosszú utazás végén.

- Őt vidd el gyorsan, alig áll már a lábán!
- Fektesselek le! Köszönjük! Mi majd megyünk utánatok. – sóhajtották szüleim, és lassan bandukoltak a „nagyokkal”.

Aztán monoton motorzúgás... Szemem lecsukódik... Zötykölődés... Vajon már álmodom? Mintha elszakadt volna a film...

Talán azért is halványultak el ezek a képek, mert egyrészt négy éves lehettem, másrészt álom és ébrenlét határán érkezünk meg. Hernádbúd vagy Alsóvadász lehetett a helyszín. Valószínű, hogy az előbbi, mert őrök még egy élményt, az pedig patakpartról és ruhákat mosó asszonyokról szól. Unokatestvéreimmel pancsoltunk, és mi lányok, nagyon féltünk a piócáktól...

Pár évvel később Tabajdon töltöttünk néhány napot. Jóleső érzés visszagondolni a frissen vetett, puha ágyra, az udvari, nagy zöld ajtóra, ami az imateremre nyílt. Nem tudom, miért, de kedves volt számomra. Mint ahogy a falusi illatok, és az is, hogy Enikő hintáztatott – ő már nagylány volt akkor –, Estillával és Bogival pedig bemásztunk a nyusziházba, és ott babáztunk. (Keve időnként meghúzogatta szőke copfjaimat, a kamasz fiúkra jellemző incselkedésként.)

Tisztán emlékszem egy napra, ami élesen megmaradt bennem...

Az ablakon bemosolyogtak a cirógató sugarak. A reggel elfogyasztott testi-lelki táplálék, a délelőtti elfoglaltságok és játék, majd a kiadós, finom ebéd után fürödni indultunk a közeli tóhoz. Ha jól tudom, kavicsbányaként működhetett egykor. Hosszú úton gyalogoltunk kitartóan a napsütésben.

Akkoriban még nem voltak olyan hőségek, mint manapság, de azért jól esett csobbanni egyet a kánikulában. Egyik legkisebbként, hogy szem előtt legyek, a part mentén lubickolhattam, vaskos úszógumival a derekamon. Kellemesen hűvös volt a víz. Egy idő után, amikor már eleget kalimpáltam kezdetleges úszótudományommal, le akartam tenni a lábam, hogy kisétáljak a partra.

Majd halálra váltam, amikor nem éreztem a biztos talajt! Nem tudom, hogy anyukámék észrevették-e ijedségemet vagy napsütötte arcom sápadtra változását, de egy szót sem szólva, azonnal kimenekültem hozzájuk a szárazra. Onnan néztem

remegve Kovács Dezső bácsit, aki háton lebegett a fodrozódó hullámokon. Sehogy se fért a fejembe a „tudománya”.

Eközben a tó másik oldalán az idősebbek próbálkoztak ismerkedni a vízzel. Kevéske nád és más növények takarásában nem láttuk, hogy mit csinálnak. De talán jobb is! Mert Estilla – hozzám hasonlóan – nem sejtette, milyen hamar mélyül a bányató. Egy-két lépés után már megúsznivaló. Meg is tette ezt az egy-két lépést, de a harmadik helyett... elmerült!

- Vigyázz! – szisszentek fel a többiek. Lehet, hogy még sikoltani sem volt idejük, olyan hirtelen történt az egész, mikor a nővérem egy szempillantás alatt eltűnt a vízgyűrűk alatt.

Még szinte fel sem ocsúdtak (Enikő segített kihúzni), s mennyire megkönnyebbültek a mögötte lecövekelők, ahogy Esti kapálózva, félig fuldokolva előkerült! Még jó, hogy nem lett baj! Tanulságos lecke volt! Az Úr vigyázó szemei ott is rajtunk voltak.

11.

A PÖTTYÖS POHÁR

Ez a nap is úgy indult, mint a többi. Hét tagú családnk mindennapjai nem voltak túlbonyolítva. Édesapánk Pest-re járt dolgozni Érdligetről, mi pedig az iskolában ültünk délelőttönként. Édesanyánk vezette a háztartást, és gondskodott kisöcsénkről.

Örkény három-négy éves lehetett. Sokszor figyelte, hogyan főz anyuka a gázon, vagy hogyan melegíti meg az ennivalót. Legkisebbként mindig ott sertepertélt mellette.

Volt Örinek egy szép, rózsaszín-fehér pöttyös műanyag pohara, legjobban abból szeretett inni. Tudjuk ugye, hogy a gyerekek olykor különösen, sőt megmagyarázhatatlanul kötődnek egy-egy számukra kedves tárgyhoz.

Vajon mi járhatott azokban a percben buksi fejecs-kéjében? Fogta kedvenc poharát, és feltette a tűzhelyre. Talán kakaót akart melegíteni első nagy önállóságában, az anyukától látott módon... Későn vettük észre...

Néhány másodperc múlva olvadni kezdett a pohár... S ahogy olvadtak a rózsaszín-fehér pöttyök, úgy görbült lefelé Örike szája. Nem értette, mi történik, de azt felismerte, hogy valami

visszafordíthatatlan folyamat, amit lehetetlen megállítani. Kétségbeesetten nézte, míg végül gyászos sírásra fakadt. Közben karácsonyi gyertya módjára változott a pohár formája. Puhán, lágyan folyt le a gáزرózsa pici lángjai közé.

A tragikomikus helyzetben magam sem tudtam, kit sajnáljak jobban. Örit, akit szemmel láthatólag nagy veszteség ért, vagy anyukát, akire az odaégett műanyag letakarítása várt. Netán a poharat? ☺

Később kapott Öri vigaszként egy piros-fehér pöttyöset, de – érthető módon – az már nem tudta pótolni az eredetit.

BEFEJEZŐ GONDOLATOK

Mindannyian céllal születtünk a világra, és fontos, hogy minden ember megtalálja ezt a célt – írom könyvem elején.

Tudom, hogy mindvégig kísért Isten szeretete, hűsége, ezért meggyőződéssel vallom a Róma 8:28. igazságát:

„Azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van.”

Ünnepek, padlástitkok, aggodalmak, kirándulások, családi együttlétek és leselkedő veszélyek, mind-mind az Úr felügyelete alatt munkáltak a javamat, előkészítve szívemet életem legnagyobb döntésére: Jézus Krisztus követésére.

„Emlékezzél meg az egész útról, amelyen hordozott téged az Úr, a te Istened...” V. Mózes 8:2.

A közelmúltban arra kérte valaki édesanyámat, hogy egyetlen szóval, tulajdonsággal jellemezze önmagát. Ezt válaszolta: „küzdő”.

LILIKE

Hosszú, sötétbarna copfjában szél oldozta masni libegett, de nem törődött vele, mert tágra nyílt szemekkel egy könyvbe mélyedve gubbasztott, messzire kalandozva az őt körülvevő, veszélyes, zord világtól.

A szűk tyúkpadrólás védelmet nyújtott a kislányokat zaklatni akaró katonák elől. Lombos ágak takarásában ki gondolta volna, hogy egy csillogó tekintetű gyermeket rejteget?

Debrecen fölött is hullottak a bombák, nem egyszer kellett menekülni, életüket mentve, szülőkkel, testvérekkel. A háborús borzalmak, légi csaták tragédiái után a megsemmisítés szörnyűségeivel szembesült a népesség. Sok lány, fiatalasszony vált az erkölcstelen, lezüllött katonák szexuális áldozatává, s az átélt trauma nyomán pedig egy életre lelki sérültté.

Nagymamám és nagypapám tehát a tyúktól homályában vigyázták lányaikat. A gyönyörű szökeségek mellett, akik az édesanyjukra ütöttek, csak Lilike tűnt ki édesapjára emlékeztető, sötét hajfonataival, ami még inkább kiemelte ártatlan, őszinte tekintetét. Olvasni nagyon szeretett!

A rejtőzködés napjaiban végig böngészte édesanyja könyvtárát, így az ifjúsági regények mellett már korán megismerte a magyar történelem nagy alakjait.

A háború utáni évek tanulást és munkát hoztak. Akkoriban korábban értek felnőtté a gyerekek. De Isten oltalmazta, hűségét és kegyelmét már azokban az időkben kinyilvánította rajta. Különleges személyiséggé formálta, beillesztette terveibe, és elhívása pillanatától kezdve csillapíthatatlan vágyat oltott szívébe az Úr iránt. A helyi Bethánia közösségben szerezte, Jézusnak átadott hívő élete első, örömteli tapasztalatait...

Majd küzdelmes évtizedek következtek. Férjhezmenetele után vidékre költöztek. Az ország politikai atmoszférájában az egyházi élet ellaposodott, a családi élet és gyermeknevelés kihívásai alaposan próbára tették. Azonban a hétköznapiok szűrkeségében és a munka monotonságában is szólt hozzá az Úr hívó szava.

Újra és újra, míg egyszer olyan erős volt a kereszt vonzása, hogy ismét elkötelezte magát Megváltójának. Derű, nevetés és énekhang költözött a otthonunkba. Ebben az imádságos légkörben mi, felnőtte cseperedő gyerekek is megtértünk, és megtanultuk az Isten iránti engedelmesség fontosságát. Az Ő Szava, a Biblia lett életünk egyedüli zsinórmértéke.

Édesanyám megharcolta a hit versenypályáját.

Szüleit, majd testvéreit, később édesapánkat elveszítve, belső szomorúsággal, de a gyász után új lendülettel folytatta Krisztus követésében az egyre inkább kiteljesedő szolgálatot, legyen az gyermek bibliakör, beteglátogatás a kórházakban, vagy börtönmisszió.

Egyik legutóbbi bizonyágtételében erőteljes felhívást tett, másokat is buzdítva az Úrnak odaszánt életre, amit a következő igével fejezett be:

„Kérlek azért titeket, atyámfiain, az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeteket élő, szent, és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket! És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata! ”

Róma 12:1-2.

Édesanyám: Lilike, később Livia, most pedig Livia néni legyen példa értékű mindnyájunknak hitben, szolgálatban, szeretetben és odaszánásban!

Milyen gyorsan repül az idő! 2015-öt írunk. Az egy évvel korábbi, boldogan várt és új szolgáltatokra ösztönző költözködése frissességgel töltötte be. A kezdeti buzgóság után, hosszú hónapok elteltével azonban már látszott rajta: elfáradt. Bár még 82 évesen is lelkesedett, ám egyre idősödő szervezetében már megmutatkoznak az egész életére jellemző küzdés és munka nyomai.

Immár 83 évesen is hűségesen imádkozik családjáért és a szükségben levőkért. Áldott az Úr mindazért, amit elvégzett benne, és amit tovább adott másoknak, örökségül hagyva az Istenbe vetett hit által meg nem restülő, szeretetben szolgáló cselekedetek fontosságát.

Így emlékezem róla nagy szeretettel:

Tünde

Budapest, 2015. október

AZ ÉN HŐSÖM

Nemrégiben egy kérdőív kitöltésekor váratlan pont következett:

„Ki az életed hőse?”

Csodálkoztam, hogy kapcsolódik oda ez a téma, próbáltam zavaromban innen is, onnan is végiggondolni, míg végül ezt válaszoltam:

„Édesanyám!”

Regénybe foglalhatnám élete során tanúsított hétköznapi hősiességét, de nem teszem, mert figyelmeztetett egyszer a maga jóízű szerénységével, nehogy valamilyen anyadicsőítést írjak.

MI TAGADÁS, EGYÜTT SÍRTUNK...

Mi tagadás, együtt sírtunk,
erős anyánk lelke mélyén szorong
a félénk kisgyerek,
könnyeinkkel, szívünkben
minden lapot tele írtunk,
s amit érzünk, szavakkal
elmondani nem lehet.

Haja fehér, mesél a néma múlt,
szeme fürkészőn, messze távot kutat,
mert áldás-eső mindig időben hullt,
s most csak nézi a számára ismeretlen utat.

Édesanyánk oly erős, s mégis olyan gyenge,
mint jeges havat áttörő, kecses hóvirág,
lelke talán szárnyal, bár néha elmerengve...
mert sohasem lesz olyan, mint rég, a világ.

CSAK EGY TEKINTET...

Csendben figyelem édesanyámat, aki beszélgetésünk közben el-eltűnődik. Fürkészve nézi a távolban ködbe tűnő, hosszú, már megtett utat. Homályba vész a pókháló szövevényére emlékeztető múlt. Talán nem is baj. Talán nem is kár. Hiszen szemeit már előre kell szegezni. Felfelé! Örökkévaló célja felé.

Mert mi ez a földi lét ahhoz képest, amiért hittel küzdött! Csak egy szempillantás a végtelenhez mérve, s lám, máris közeledik a pálya vége... Milyen rövid az élet! S mennyi minden belefért ebbe a több mint nyolc évtizedbe...

Kevesen mondhatják el a mai öregek közül, hogy ükunokája született. Neki ez is megadatott. Mint annyi más szép és jó is, a keserves nehézségek, szűnni nem akaró harcok, próbák mellé. De mindvégig elkísérte Isten kegyelme! Örökkévaló, hűséges szeretetével támogatta.

Mint ahogy engem is támogat, hordoz az Úr. Tapasztalom. Mert megismertem Őt, akiről nem is lehetne szebb jellemzést írni, mint amit Mózes énekében olvashatunk:

„Köszikla! Cselekedete tökéletes, minden Ő útja igazság! Hűséges Isten és nem csalárd, igaz és egyenes Ő.” V. Mózes 32:4.

2016. augusztus

A könyv tartalma kizárólag szövegváltoztatás nélkül
terjeszthető, az író nevének és honlapcímének feltüntetésével!

www.gutitunde.eoldal.hu

Mindannyian céllal születtünk a világra,
és fontos, hogy minden ember
megtalálja ezt a célt.

Nem egyszerű feladat a gyerekkoromról írni,
mert komoly nehézség és önfeledt boldogság
egyaránt gazdagította.

Nem könnyű megtalálni a helyes egyensúlyt,
megemlítve, de nem eltúlozva a gondokat,
félelmeket, és nem felnagyítva valótlanul
a kedves emlékeket sem...

A szerző